

UNU

Ishigami plecă de acasă la ora 7.35, ca în fiecare dimineață. Înainte să iasă în stradă, aruncă un ochi spre rastelul de biciclete, care era aproape plin, și observă că bicicleta de culoare verde lipsea. Vântul era teribil de rece pentru luna martie. Ishigami mergea cu capul plecat, cu bărbia ascunsă bine în fular. Nu departe către sud, la vreo douăzeci de metri, începea bulevardul Shin-Hashi. De la intersecție, drumul o lua spre est, unde era districtul Edogawa, și spre vest, către Nihonbashi. Chiar înainte de Nihonbashi, traversa râul Sumida pe podul Shin-Hashi.

Drumul cel mai scurt dintre apartamentul lui Ishigami și locul său de muncă era spre sud. Până la parcul Seicho avea de mers numai vreo jumătate de kilometru. Lucra într-un liceu privat aflat chiar înainte de parc. Era profesor. Preda matematica.

Ishigami merse către sud până la intersecție, prinzând semaforul pe roșu, apoi coti la dreapta, către podul Shin-Hashi. Vântul îl lovi în față și-i făcu haina să fluture. Își vârî mâinile adânc în buzunare și se aplecă, iuțind pasul.

Cerul era acoperit de nori groși, iar reflexia lor cenușie făcea râul Sumida să pară mai mâlos decât de obicei. O bărcuță naviga contra curentului. Ishigami traversă podul, privind-o cum înaintează.

Ajuns pe partea cealaltă, coborî treptele ce duceau de la piciorul podului către râul Sumida. Trecu pe sub

traversele din fier ale podului și merse fără grabă pe malul apei. Pe ambele faleze îmbrăcate în ciment fuseseră construite trotuare pentru pietoni. Ceva mai încolo, spre podul Kiyosu, vedeai des familii și cupluri plimbându-se pe malul râului, dar se aventurau rareori atât de departe. Șirul de cocioabe din carton, acoperite cu prelate din vinilin albastru, îi ținea departe. Aici locuiau oamenii fără adăpost – în umbra unui pasaj de autostradă care trecea peste malul vestic al râului. Ishigami presupunea că pasajul de deasupra îi apăra într-o oarecare măsură de vânt și de ploaie. În sprijinul acestei ipoteze venea și faptul că pe celălalt mal al râului nu se afla nicio cocioabă, deși era posibil și ca primii oameni fără adăpost să se fi stabilit acolo din întâmplare, iar ceilalți să le fi urmat pur și simplu exemplul, preferând siguranța oferită de o comunitate, așa cum era ea, singurătății de peste apă.

Merse de-a lungul șirului de cocioabe, privindu-le în treacăt. Cele mai multe erau înalte doar cât să poți sta în ele în picioare, dar câteva nu-i treceau de brâu. Erau mai degrabă cutii decât cocioabe. Totuși destul de spațioase ca să poți dormi în ele.

În apropierea lor fuseseră plasate umerașe din plastic pentru rufe – semne de viață domestică. Un bărbat se sprijinea de balustrada dintre trotuar și apă și se spăla pe dinți. Ishigami îl știa din vedere. Era trecut de șaiszeci de ani și-și prindea părul alb-cenușiu într-o coadă lungă. Renunțase probabil să-și mai caute de lucru. Dacă ar fi vrut să facă muncă fizică, acum nu și-ar mai fi pierdut timpul pe-acolo. Slujbele respective se dădeau la primele ore ale dimineții. Probabil că nu frecventa nici agenția de plasare a forței de muncă. Chiar dacă i-ar fi găsit un job potrivit, cu coama aceea de păr n-ar fi ajuns niciodată să susțină un interviu. În orice caz,

la vârsta lui, șansele să-și găsească un job erau aproape egale cu zero.

Un alt bărbat, aflat lângă cutia în care dormea, strivea cu talpa un șir de doze din aluminiu goale. Ishigami, care mai văzuse de câteva ori scena respectivă, îl poreclise, în sinea lui, „Domnul Doză”. Individul părea să aibă în jur de cincizeci de ani. Avea haine de bună calitate, ba chiar și bicicletă. Ishigami își spunea că expedițiile în căutarea dozelor îl păstrau mai activ și mai alert față de cei asemenea lui. Trăia la marginea comunității, adăpostit bine sub pod, bucurându-se de un amplasament privilegiat. „Domnul Doză” era așadar bătrânul satului – un senior, chiar și în genul acela de comunitate. Sau cel puțin așa îl considera Ishigami.

La mică distanță de ultimele cocioabe din carton, un alt bărbat stătea pe o bancă. Probabil că haina îi fusese cândva bej, dar acum era ponosită și cenușie. Totuși, sub ea purta sacou de costum și cămașă albă de funcționar. Ishigami presupunea că ținea și o cravată în buzunarul de la haină. Îl poreclise „Inginerul” cu câteva zile în urmă, după ce-l văzuse citind o revistă cu tematică industrială. Avea părul tuns scurt și obișnuia să se bărbierească. Poate spera să-și găsească un job în curând. În ziua aceea avea să viziteze agenția de plasare a forței de muncă, însă probabil că nu urma să primească nimic. Trebuia să renunțe la mândrie înainte să-și găsească ceva. Ishigami îl văzuse pentru prima oară pe Inginer cu vreo zece zile în urmă. Nu se obișnuise cu viața de pe malul râului și încă trasa o frontieră imaginară între sine și prelatele din vinilin albastru. Totuși rămânea unde se afla, neștiind cum să supraviețuiască pe cont propriu fără o locuință.

Ishigami își continuă traseul de-a lungul râului. Chiar înainte de podul Kiyosu se intersectă cu o bătrână

care plimba trei câini. Trei șoricari pitici, fiecare cu câte o zgardă diferit colorată, una roșie, una albastră și una roz. Când ajunse mai aproape, femeia păru să-l observe, zâmbi și înclină din cap. Ishigami îi răspunse cu un gest similar.

— Bună dimineața, îi spuse el.

— Bună dimineața. Frig, nu-i așa?

— Foarte, răspunse el și făcu o grimasă pentru efect.

Bătrâna îi dori o zi frumoasă, trecând pe lângă el, iar Ishigami înclină încă o dată din cap.

Cu câteva zile în urmă, o văzuse ducând în mână o pungă de la un magazin alimentar în care păreau să fie sandvișuri – micul ei dejun, probabil. De aici făcuse presupunerea că locuia singură. Probabil pe undeva prin apropiere. Avea șlapi în picioare și n-ar fi putut să șofeze mașina încălțată așa. Probabil că-și pierduse soțul în urmă cu niște ani, iar acum locuia într-un apartament din apropiere, cu cei trei câini ai ei. Unul mare, dacă ținea acolo trei câini. Fără îndoială că nu se mutase într-o cameră mai mică din cauza animalelor. Poate că plătitese deja tot creditul ipotecar, dar mai exista și întreținerea, deci era nevoită să fie zgârcită și să facă economii. Iarna asta, nu pusese piciorul nici măcar o dată într-un salon de înfrumusețare. Părul ei avea culoarea naturală, nu era vopsit.

Ajuns la piciorul podului Kiyosu, Ishigami urcă treptele până sus, la stradă. Ca să ajungă la școală, trebuia doar să traverseze, cu toate acestea, se întoarse și merse în direcția opusă.

Pe o firmă aflată la stradă scria Benten-tei. Sub ea se găsea un local micuț care vindea mâncare la pachet. Ishigami deschise ușa din sticlă fixată pe cadru din aluminiu.

— Bună dimineața! Intrați, intrați! strigă cineva.

Salutul și vocea erau familiare, însă cumva reușeau mereu să-l înviioreze. Yasuko Hanaoka îi zâmbi de după tejghea. Purta o bonetă albă.

Ishigami se înfioră când își dădu seama că era singurul client din local. Erau numai ei doi.

— Aș vrea meniul special.

— Un meniu special – vine! răspunse ea veselă.

Ishigami nu-i putu vedea expresia de pe chip, pentru că se uita în propriul portofel, nefiind în stare s-o privească în ochi. Se gândea că ar fi trebuit să aibă și altceva de discutat în afară de comanda pentru prânzul la pachet, doar locuiau ușă în ușă. Nu-i veni însă nimic în minte.

— E tare frig azi, nu-i așa? izbuti să îngaiame într-un târziu, dar cuvintele i se pierdură în zgomotul produs de alt client care tocmai deschidea, în spatele lui, ușa glisantă.

Yasuko își îndreptă întreaga atenție spre noul-venit. Ishigami ieși din local cu pachetul de mâncare în mână. De data asta, merse drept către podul Kiyosu. Ocolul până la Benten-tei se încheiase.

După aglomerația de dimineață, activitatea din Benten-tei se diminuase, cel puțin cea desfășurată cu clienții. În spate însă trebuiau pregătite felurile de mâncare pentru prânz. Localul avea contracte cu mai multe firme din zonă, care se așteptau ca toți angajații lor să primească pachetele cu mâncare până cel târziu la ora 12. Ca atare, Yasuko obișnuia să meargă la bucătărie și să dea o mână de ajutor după ce nu mai avea clienți.

În total, în Benten-tei lucrau patru angajați. Yonazawa era patronul, iar soția lui, Sayoko, îl ajuta la bucătărie. Kaneko, care lucra cu jumătate de normă, făcea livrările, și Yasuko se ocupa de clienții care veneau în local.

Înainte să se angajeze aici, Yasuko lucrase într-un club de noapte din Kinshicho. Yonazawa fusese client fidel și Sayoko lucrase ca *mama*¹, deși Yasuko nu aflase că erau căsătoriți decât atunci când Sayoko își dăduse demisia.

— Nu mai vrea să fie *mama* la bar, ci nevastă bună într-un local cu mâncare la pachet, îi spusese atunci Yonazawa. Ți vine să crezi? Unii nu încetează nicio dată să mă surprindă.

În club începuseră să circule bârfele, dar, conform lui Sayoko, cuplul visa de multă vreme să aibă o afacere proprie. Lucrase acolo doar ca să economisească bani în acest scop.

După ce deschiseseră Benten-tei, Yasuko își făcuse un obicei din a trece la răstimpuri pe acolo ca să vadă cum o duceau cei doi. Se părea că afacerile mergeau bine – suficient de bine încât după un an s-o întrebe dacă nu era interesată să se angajeze la ei. Era prea mult de muncă pentru doi oameni și nu se mai descurcau singuri.

— Nu poți lucra la nesfârșit în localul ăla dubios, îi spusese Sayoko. Și, în plus, Misato crește. N-ai vrea să dezvolte un complex de inferioritate din cauză că mama ei lucrează ca animatoare într-un club de noapte. Bineînțeles, nu-i treaba mea, adăugase ea.

Misato era singura fiică a lui Yasuko. După ultimul divorț al lui Yasuko, care avusese loc în urmă cu cinci ani, în viața ei nu mai existase niciun tată. Yasuko înțelesese că nu putea continua în același stil încă dinainte discuției cu Sayoko. Pe lângă bunăstarea fiicei, trebuia să se gândească și că avea o vârstă. Nu era deloc sigură

¹ *Mama* sau *mama-san* este de obicei o femeie într-o poziție de conducere, în special în casele de gheişe, barurile sau cluburile de noapte din Asia de Est (n.red.).

cât ar mai fi putut să-și păstreze jobul, chiar dacă și l-ar mai fi dorit.

Avusese nevoie de o singură zi ca să ia o decizie, iar la club nu încercase nimeni s-o convingă să rămână. Îi doriseră toate cele bune și asta fusese tot. Se părea că nu fusese singura pe care o îngrijora viitorul ei la jobul acela.

Se mutase în apartamentul în care locuiau acum în primăvara anului precedent, după ce Misato intrase la gimnaziu. Vechea locuință era prea departe de noul loc de muncă. Și, spre deosebire de club, ca să ajungă la timp la serviciu trebuia acum să se trezească la ora șase și să fie până la șase și jumătate pe bicicletă. Pe bicicleta ei de culoare verde.

— Iarăși a venit profesorul ăla de liceu? o întrebă Sayoko în timpul unei pauze.

— Nu vine în fiecare zi? răspunse Yasuko, văzând că cei doi soți își zâmbeau cu subînțeles. Ce-i? Ce-i așa amuzant?

— A, nimic, nimic. Doar că ne gândeam zilele trecute că ni se pare că-i place de tine.

— Poftiiiim? întrebă Yasuko, îndepărtându-se de masă, cu o ceașcă de ceai în mână.

— Ieri ai avut liber, nu? Ei bine, ghici ce? Ieri n-a venit. Nu ți se pare ciudat că vine-n fiecare zi, mai puțin când nu ești aici?

— Cred că-i o coincidență.

— Nouă nu ni se pare, spuse Sayoko, schimbând iarăși o privire cu soțul ei.

Yonazawa încuviință, păstrându-și zâmbetul.

— Se întâmplă de ceva timp, zise el, dând din cap spre nevastă-sa. „În zilele când Yasuko nu-i aici, nu vine să-și ia de mâncare”, mi-a zis Sayoko. Ca să fiu cinstit,

îmi pusesem și eu niște întrebări, iar ieri, când n-a apărut, povestea s-a confirmat.

— Dar eu n-am zile libere fixe, în afară de cele când localul e închis. Nu-i ca și cum aș fi liberă în fiecare zi de luni, sau altă chestie evidentă.

— De aceea e cu atât mai suspect! concluzionă Sayoko, cu ochii lucindu-i jucăuș. Stă lângă tine, nu-i așa? Probabil că te vede plecând spre lucru. Așa știe.

Yasuko clătină din cap.

— Nu m-am întâlnit niciodată cu el când plecam, nici măcar o dată.

— Poate că se uită de undeva după tine. De la vreo fereastră?

— Nu cred că-mi poate vedea ușa de la fereastra lui.

— În orice caz, dacă-i place de tine, o să-ți spună ceva până la urmă, zise Yonazawa. Din partea noastră, avem un client fidel mulțumită ție, ceea ce pentru noi e o veste bună. Se pare că experiența din Kinshicho a meritat.

Yasuko zâmbi fără chef și-și termină de băut ceaiul, gândindu-se la profesorul de liceu.

Îl chema Ishigami. În seara când ea se mutase în apartament, îi bătuse la ușă și se prezentase. Atunci aflase că era profesor. Un bărbat solid, cu o față mare și rotundă, pe care ochii mici păreau subțiri ca două fire de ață. Părul rarit îi era tuns scurt, ceea ce-l făcea să pară spre cincizeci de ani, deși ar fi putut cu ușurință să fie mult mai tânăr. Nu-l interesa moda și purta mereu același gen de haine. Toată iarna avusese aceeași jachetă peste un pulover maroniu, atunci când venise să-și cumpere masa de prânz. Își spăla totuși rufe, dovada fiind un suport pentru uscat pus uneori pe balconul micuț al apartamentului său. Era singur și, din câte-și dădea seama Yasuko, nu era divorțat și nici văduv.

Se întoarse în timp, încercând să-și aducă aminte dacă observase vreun indiciu că-i plăcea de ea, dar nu-i trecu nimic prin cap. Ishigami aducea cu fisura subțire din peretele apartamentului ei. Știa că era acolo, însă nu-i dăduse niciodată prea multă atenție, pentru că n-avea niciun rost s-o facă.

Se salutau de fiecare dată când se întâlneau, iar la un moment dat chiar discutaseră despre administrația blocului lor. Totuși, Yasuko își dădu seama că nu știa mai nimic despre el. Aflase foarte recent că predă matematica, când observase din întâmplare lângă ușa apartamentului său un teanc de manuale vechi, legate cu sfoară, pregătite să fie aruncate la gunoi.

Yasuko spera că nu avea s-o invite în oraș. Zâmbi apoi, ca pentru sine, încercând, fără să reușească, să-și imagineze chipul lui mohorât în timp ce-i făcea invitația.

Ca în fiecare zi, aglomerația de la amiază începu chiar înainte de prânz, culminând în jurul orei 12. Atmosfera din local nu se liniștea din nou decât după ora unu.

Yasuko aranja bancnotele în casa de marcat, când ușa glisantă se deschise și în local intră cineva.

— Bună ziua, recită ea automat, ridicând ochii.

Apoi îngheță. Ochii i se făcură mari și vocea îi pieri în gât.

— Arăți bine, îi spuse bărbatul care stătea lângă tejghea.

Zâmbea, însă ochii îi erau întunecați.

— Tu... cum m-ai găsit?

— De ce te miri? Crezi că nu-s în stare să aflu unde lucrează fosta mea nevastă?

Bărbatul se uită prin local, cu mâinile înfipite în buzunarele hanoracului albastru-închis, ca un posibil client care încerca să-și dea seama ce ar trebui să cumpere.

— Dar de ce? De ce acum? îl întrebă Yasuko tăios, totuși fără să ridice vocea.

Se uită urât la el, rugându-se în sine să nu-i audă din spate soții Yonazawa.

— Nu fi așa speriată. Cât a trecut de când nu te-am mai văzut? Iar tu nu reușești măcar să-mi zâmbești din politețe? o întrebă rânjind bărbatul.

Yasuko se înfioră.

— Dac-ai venit să pălăvrăgim, poți să faci de pe-acum cale întoarsă.

— N-am venit până aici fără motiv. Vreau să-ți cer o favoare. Crezi că poți să ieși o clipă?

— Nu fi tâmpit. Nu vezi că sunt la lucru? întrebă Yasuko, apoi regretă imediat.

„A părut ca și cum aș fi vorbit cu el, dacă nu eram la lucru”, își zise ea.

Bărbatul își umezi buzele.

— La ce oră ieși?

— Nu contează. Nu vreau să vorbesc cu tine. Tot ce te rog e să pleci și să nu te mai întorci.

— Au! Ce rece ești!

— La ce te așteptai?

Yasuko privi afară, sperând să intre vreun client, dar strada era pustie.

— Bun, dacă mă iei așa, presupun c-o să încerc cu altcineva, spuse bărbatul, scărpinându-se în cap.

Yasuko avu un presentiment de rău augur.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, dacă nevastă-mea nu vrea să mă asculte, poate o să vrea fiică-sa. Merge la școală pe-aici prin zonă, nu?

— Să nu-ndrăznești!

— Bun, atunci poate mă poți ajuta *tu*. Mie mi-e egal cu care dintre voi vorbesc.

Yasuko oftă. Nu-și dorea decât să-l vadă plecat.

— Lucrez până la șase.

— De dis-de-diminează până la șase seara? Da' știu că te exploatează.

— Nu te privește.

— Bine, atunci mă-ntorc la șase.

— Nu, nu veni aici. Când ieși din local, ia-o la dreapta și mergi până dai de o intersecție mare. Pe colț o să vezi un restaurant de familie. Ne vedem acolo la șase și jumătate.

— Super. Să nu-mi tragi clapa. Pentru că dacă nu vii...

— O să vin. Doar pleacă. Acum.

— Bine, bine. Alungă-mă în stradă.

Bărbatul se uită încă o dată prin local, apoi ieși, trântind un pic prea tare în urma lui ușa glisantă.

Yasuko duse mâna la frunte. Începea s-o doară capul și-i era greață. În piept i se răspânde deznădejdea.

Trecuseră opt ani de când se căsătorise cu Shinji Togashi. Povestea sordidă i se derulă din nou prin minte...

Când îl cunoscuse, lucra ca animatoare într-un club din Akasaka. Togashi era un client fidel.

Vindea mașini străine. Trăia pe picior mare și o inclusese și pe ea în stilul lui de viață de succes. Îi făcea cadouri scumpe, o scotea la restaurante cu pretenții. Când o ceruse în căsătorie, Yasuko se simțise ca Julia Roberts în *Frumușica*. Era divorțată și muncea toată ziua ca să-și crească singură fiica, iar viața pe care o ducea o ostenise.

La început, fuseseră fericiți. Togashi avea un venit stabil, așa că Yasuko putuse să părăsească scena cluburilor de noapte. Bărbatul se înțelegea foarte bine și cu Misato, iar fata, la rândul ei, părea să se străduiască din răspuțeri să-l considere „tăticul” ei.

Însă totul se dusese naibii pe neașteptate. Togashi fusese dat afară de la serviciu după ce angajatorii lui descoperiseră că delapidase ani la rând din banii firmei. Nu-l denunțaseră la poliție doar pentru că voiau să facă uitată povestea, temându-se că lumea le va pune sub semnul întrebării puterea de judecată și modul în care-și supravegheau personalul. Prin urmare, toți banii pe care-i cheltuise prin Akasaka fuseseră murdari.

După aceea, Togashi se schimbase. Sau poate că adevăratul lui caracter începuse în sfârșit să iasă la iveală. În zilele când nu mergea la jocuri de noroc, zăcea acasă, fără să facă nimic. Atunci când Yasuko se plânse, devenise violent. Începuse să bea tot mai mult, până când începu să pară că avea tot timpul ochii injectați și era mereu pus pe harță.

Yasuko nu avusese de ales și se întorsese la muncă, însă Togashi îi lua cu forța toți banii pe care-i câștiga. Încercase să-i ascundă, dar bărbatul începuse să apară la club în ziua de salariu și să-i ia banii înainte ca ea s-apuce să-i pitească.

Misato începuse să se teamă de tatăl ei vitreg. Nu-i plăcea să rămână singură cu el acasă. Ajunsese să meargă uneori la clubul unde lucra Yasuko, numai ca să-l evite.

Yasuko îi ceruse lui Togashi să divorțeze, însă el nici nu voia să audă. Insistase, apoi începuse s-o bată. Până la urmă, după luni de suferință, femeia apelase la un avocat recomandat de unul dintre clienții ei, care reușise să-l convingă pe încăpățânatul Togashi să semneze actele de divorț. În mod evident, bărbatul își dăduse seama că nu avea nicio șansă să câștige la tribunal și că, dacă n-ar fi fost de acord să dispară fără prea multă zarvă, ar fi putut ajunge chiar în situația de a-i plăti pensie alimentară.

Divorțul nu rezolvase totuși problema. În lunile ce urmaseră, Togashi își făcuse un obicei din a le vizita pe Yasuko și pe fiica ei. Îi spusese că-și pusese viața în ordine și că se dedica muncii sale. N-ar fi fost dispusă să se împace cu el? Atunci când Yasuko încercase să-l evite, începuse s-o abordeze pe Misato, așteptând-o uneori în fața școlii.

Yasuko simțise un dram de milă pentru el, atunci când venise la ea literalmente în genunchi, deși știa că juca teatru. Poate că o fărâcă din afecțiunea pe care o nutrise cândva pentru el supraviețuise. Îi dăduse niște bani.

Fusese o greșeală. Odată ce căpătase gustul, Togashi începuse să vină mai des – mereu cu aceeași atitudine servilă, dar cu pretenții tot mai nerușinate.

Până la urmă, Yasuko începuse să lucreze în alt club și se mutase într-un apartament nou. Deși nu-i convenise deloc, o mutase și pe Misato la altă școală. Iar Togashi nu mai apăruse. Apoi, cu un an în urmă, femeia se mutase din nou și se angajase la Benten-tei. Fusese pe deplin convinsă că scăpase definitiv de catastrofa aceea ambulantă.

Soții Yonazawa nu trebuiau să afle că fostul ei soț revenise în peisaj. Nu voia să-i neliniștească. Nici Misato nu trebuia să știe. Trebuia să se asigure, pe cont propriu, că nu va mai reveni niciodată. Se uită la ceasul de pe perete și-și încleștă fălcile.

Plecă de la local cu câteva minute înainte de 18.30 și se îndreptă spre restaurant. Îl găsi pe Togashi la o masă de lângă fereastră. Fuma. În fața lui, pe masă, se afla o cană cu cafea. Yasuko se așeză și comandă o ciocolată caldă. Lua de obicei sucuri acidulate, pentru că porțiile suplimentare erau gratuite, însă azi n-avea de gând să stea prea mult.

— De ce? îl întrebă ea, privindu-l încruntată.

Gura lui Togashi mimă un zâmbet.

— Dar văd că te grăbești.

— Am multe de făcut, așa că dacă ai venit cu un motiv întemeiat, vorbește!

— Yasuko...

Togashi își întinse mâna spre a ei, peste masă. Femeia și-o retrase repede. Bărbatul își răsfrânse buza.

— Ești cu capsă pusă, spuse el.

— Și de ce n-aș fi? Ce ai de nu mă lași în pace?

— Ești atât de certăreață! Știu că nu se vede, dar am intenții serioase.

— În ce privință?

Chelnerița îi aduse ciocolata caldă. Yasuko ridică ceașca și luă o înghițitură fierbinte. Voia s-o bea cât mai repede și să plece de-acolo.

— Trăiești singură, nu-i așa? Întrebă Togashi, privind-o fix de sub sprâncenele încruntate.

— Și ce dacă? Care-i treaba ta?

— Unei femei singure nu-i e ușor să crească un copil. O să coste tot mai mult, să știi. Apropo, cât te plătesc la localul ăla cu mâncare la pachet? Nu-i poți asigura un viitor bun din salariu. Uite ce-i – aș vrea să te gândești bine. Să te gândești la noi. M-am schimbat. Nu mai sunt același om.

— Ce s-a schimbat? Lucrezi?

— O să lucrez. Mi-am găsit deja un job.

— Dar încă nu lucrezi, nu-i așa?

— Mi-am găsit un job, ți-am zis. Ar trebui să-ncep luna viitoare. E o firmă nouă, însă după ce lucrurile se pun în mișcare, tu și fiică-ta ați putea trăi în puf.

— Nu, mulțumesc. Dacă faci atâtea bani, sunt singură că n-o să ai nicio problemă să găsești pe cineva cu care să-i împarți. Tot ce te rog, din tot sufletul, e *să ne lași în pace*.

— Yasuko, am nevoie de tine.

Togashi întinse din nou brațul, încercând să-i atingă mâna în care ținea ceașca.

— Nu m-atinge!

Se feri de el. Câteva picături de ciocolată se vărsară când se retrase, prelingându-se pe degetele lui Togashi.

— Au!

Bărbatul trase mâna înapoi. Când se uită din nou la ea, în ochi i se citea ranchiuna. Yasuko îi răspunse cu o privire la fel de întunecată.

— Nu poți s-apari și să-mi servești aceeași veche poveste, mai ales după tot ce s-a-ntâmpat. Te-aștepți să te cred? Cum am zis deja, n-am nici cea mai vagă dorință să fim din nou împreună. Renunță, deci. Bine?

Yasuko se ridică în picioare. Togashi o privi în tăcere. Evitându-i privirea, puse pe masă banii pentru ciocolata caldă și se îndreptă către ușă.

Imediat ce ieși din restaurant, își luă bicicleta din rastel și începu să pedaleze. Și-l imagina pe Togashi fugind după ea, smiorcăindu-se, și prinse viteză. Merse pe strada Kiyosubashi, cotind la stânga după ce traversase podul Kiyosu.

Spusese tot ce avea de spus, dar era sigură că nu scăpase de el. Cât de curând avea să reapară în local. S-o hărțuiască, să-i dea bătaii de cap, poate și să-i facă o scenă. Putea să se înființeze la școala lui Misato. Avea să aștepte capitularea femeii, închipuindu-și că-i va da până la urmă bani.

După ce ajunsese acasă, Yasuko se apucă să pregătească masa de seară. Cel mai adesea, cina consta din mâncare rămasă nevândută în local, pe care ea trebuia doar s-o încălzească, însă chiar și așa, în seara aceea gătitul i se păru o sarcină dificilă. Mâinile i se opreau

adesea, de fiecare dată când îi trecea prin cap câte un gând oribil sau câte o scenă i se derula în minte.

Misato avea să ajungă în curând acasă. Făcea parte din clubul de badminton al școlii și obișnuia să mai rămână după antrenament la taclale cu alte fete. De obicei, ajungea acasă pe la șapte.

Se auzi soneria. Yasuko se încruntă și merse la ușă. Nu avea cum să fie Misato. Avea cheia ei.

— Da? strigă ea, fără să deschidă ușa. Cine-i?

După o clipă de tăcere, cineva spuse:

— Eu sunt.

Yasuko nu răspunse. I se încețoșară ochii. Se înspăimântă. Togashi descoperise deja unde locuiau. Probabil că o urmărise într-o seară, când se întorcea de la Benten-tei.

Togashi începu să bată în ușă.

— Hei!

Yasuko clătină din cap și descuie ușa, lăsând lanțul de siguranță.

Ușa se deschise vreo zece centimetri, dezvăluind chipul lui Togashi, chiar dincolo de lanț. Bărbatul rânji, arătându-și dinții îngălbeniți.

— Ce cauți aici? Cară-te.

— Nu terminasem ce aveam de zis. Măiculiță, iute la mânie ca-ntotdeauna, așa-i?

— Ți-am spus că nu mai avem ce împărți. S-a terminat. Pentru totdeauna.

— Poți măcar s-ascuți ce am de spus. Haide, dă-mi drumul înăuntru.

— Nici nu mă gândesc. Cară-te.

— Ei, dacă nu mă primești, o s-aștept aici. Misato ar trebui s-ajungă acasă în curând. Dacă nu pot vorbi cu tine, o să vorbesc cu ea.

— Ea n-are nicio legătură cu toate astea.

— Atunci lasă-mă înăuntru.

— Sun la poliție.

— N-ai decât. Care-i problema dacă un bărbat își vizitează fosta nevastă? Poliția o să fie de partea mea. Ați putea măcar să-l primiți în casă, doamnă, vor zice ei.

Yasuko își mușcă o buză. Nu-i plăcea deloc s-o recunoască, dar probabil că Togashi avea dreptate. Mai sunase și înainte la poliție, totuși ei nu mișcaseră un deget s-o ajute. Nu voia nici ca bărbatul să-i facă vreo scenă. Majoritatea chiriașilor aveau câte un garant, însă ea se mutase aici fără să găsească vreunul. La primele zvonuri neplăcute, s-ar fi putut trezi în stradă.

— Bine, dar apoi trebuie să pleci imediat.

— Bineînțeles, spuse Togashi, cu o lucire victorioasă în privire.

Yasuko scoase lanțul și deschise ușa. Togashi intra, scoțându-și pantofii, în timp ce se uita în jur. Apartamentul era mic – o bucătărie și două camere. Încăperea cea mai apropiată de ușă, mobilată în stil japonez, era suficient de mare pentru a așeza pe podea șase tatami. O ușă aflată în dreapta dădea spre bucătărie. În spate era o cameră și mai mică, tot în stil japonez. Din ea, printr-o ușă culisantă, se ajungea într-un balconaș.

— Cam mic, cam vechi, însă nu-i rău, comentă Togashi în vreme ce se așeza, vârandu-și picioarele sub masa *kotatsu*² scundă din mijlocul încăperii. Hei, n-ai pornit *kotatsu*, mormăi el, pipăind după cablu și apăsând întrerupătorul.

— Știu de ce ai venit, spuse Yasuko din picioare, uitându-se de sus la el. Poți să zici ce vrei, dar în final e vorba numai de bani.

² Sistem electric japonez de încălzire a picioarelor, de forma unei măsuțe scunde cu pătură matlasată, care ajunge până la podea ca o fustă și sub care se află un radiator electric (n.red.).

— Cum adică?

Togashi se încruntă și scoase din buzunarul hanoracului un pachet de țigări Seven Stars. Aprinse una cu o brichetă din plastic și începu să se uite mai atent în jur, observând pentru prima oară absența scrumierei. Se ridică, pescui o doză goală din coșul de gunoi și o puse pe masă. Se așează din nou și scutură în ea scrumul.

— Vreau să spun că ai venit numai ca să mulgi niște bani de la mine. Am dreptate, nu-i așa?

— Dacă așa vrei tu să crezi, n-am nimic împotrivă.

— N-o să scoți de la mine nici un yen.

— Ei, nu zău, pufni el.

— Cară-te și nu te mai întoarce.

În clipa aceea, ușa apartamentului se deschise și intră Misato, în uniformă de școală. Se opri un moment, când zări perechea necunoscută de pantofi din dreptul ușii, apoi văzu cine venise și pe chip i se așternu o frică disperată. Racheta de badminton îi căzu din mână, izbindu-se de podea.

— Salut, Misato. A trecut ceva vreme. Ce mare te-ai făcut! spuse Togashi, aparent foarte relaxat.

Misato îi aruncă o privire mamei sale, își scoase tenișii, apoi intră în casă fără o vorbă. Merse drept spre camera din spate și închise ușa în urma ei.

Togashi așteptă o secundă înainte să vorbească din nou.

— Nu știu de ce crezi tu c-am venit, dar nu vreau decât să ne-nțelegem iarăși bine. Nu văd ce-i rău în asta.

— După cum ți-am spus, nu mă interesează. Chiar credeai c-o să spun „da”? Folosești pretextul ăsta doar ca să nu mă lași în pace.

Era sigură că avea dreptate, însă Togashi nu răspunse. Luă telecomanda și porni televizorul. Era un program de desene animate.